

COO
BOO

Holky
se ztrácejí
v jednom
kuse

SADIE

Courtney Summers

Sadie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Courtney Summersová
Sadie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Courtney Summersová

SADIE

COO
BOO

*Mým babičkám, Marion LaValleové a Lucy Summersové,
za jejich neochvějnou lásku a podporu*

DANNY GILCHRIST:

Dneska je ve městě krásně. Slunce svítí, na nebi není ani mráček. Dal jsem si skvělý oběd v Central Parku, kuřecí šavarmu z Shawarma Stopu, který nám minulý týden po odvysílání epizody o skrytých pokladech New Yorku doporučila drtivá většina posluchačů. Za to vám děkuju, lidi. Byla to taková dobrota, že možná bude i k večeři. Jsem Danny Gilchrist z WNRK New York a právě posloucháte *Příběhy odvedle*.

Dnes nás čeká něco nového – něco velkého. Dneska vynecháme vaši pravidelnou epizodu *Příběhů odvedle*, abychom mohli spustit první díl našeho nového sériového podcastu *Holky*. Pokud chcete slyšet víc, můžete si stáhnout všech osm částí – přesně tak, celou sérii – na našich internetových stránkách. A vy určitě budete chtít slyšet víc.

Holky vycházejí z námětu jednoho z našich dlouholetých producentů Westa McCraye, který je taky uvádí. Dozvíte se, co se stane, když šokující zločin odhalí hluboce znepokojivou záhadu. Je to příběh o rodině, o sestřích a o zamlčovaných životech prožitých v amerických maloměstech. O tom, kam až jsme schopni zajít, abychom ochránili své milované... a o vysoké ceně, kterou zaplatíme, když se nám to nepodaří.

A stejně jako tolik jiných příběhů i tenhle začíná mrtvou holkou.

HOLKY

EPIZODA 1

[ZNĚLKA HOLEK]

WEST MCCRAY:

Vítejte ve městě Cold Creek v Coloradu. Počet obyvatel: osm set.

Vyhledejte si ho na Google obrázcích a spatříte hlavní ulici, ono stěží bijící srdce tohohle maličkého světa, a zjistíte, že každá druhá budova je prázdná nebo zabeďněná. Místní šťastlivci – ti s výdělečným zaměstnáním – pracují ve zdejší samoobsluze, na benzinové pumpě a v těch několika málo nezbytných obchodech podél silnice. Zbytek se po své příležitosti musí poohlédnout o město či dvě vedle, a stejně tak jejich děti; nejbližší školy jsou ve čtyřicet minut vzdáleném Parkdale. Berou tam studenty ze tří okolních měst.

Za hlavní ulicí ústí dopravní tepny Cold Creeku do opotřebovaných a oprýskaných domků, které jako by vypadly z Monopoly, kde už pro ně na herní desce není místo. Tady začíná jakási venkovská divočina. Silnici vedoucí z města přerušují žilky polních cest, které často nikam nevedou, ale stejně často ústí do oblastí se zchátralými domky nebo parkovišti pro obytné přívěsy v ještě horším stavu. V létě sem dojíždí autobus s jídlem a přiváží dětem obědy zdarma, než zase začne školní rok, kdy mají zaručena alespoň dvě státem dotovaná jídla denně.

Panuje tu ticho, které vás až překvapí, pokud jste jako já celý život prožili ve velkoměstě. Cold Creek je obklopený nádhernou, nepřerušovanou plochou země a nebe, které se zdánlivě táhnou donekonečna. Zdejší západy slunce jsou velkolepé: elektrické odstíny zlaté a oranžové, růžové a fialové, přírodní krása nedotčená urážkou mrakodrapů. Takovéhle množství prostoru vyvolává pokoru, je téměř božské. Těžko si představit, že se tady někdo cítí uvězněný.

Ale přesně takový pocit má většina místních.

OBYVATELKA COLD CREEKU:

V Cold Creeku žijete, protože jste se tady narodili, a pokud jste se tu narodili, nejspíš se vodsad' nikdy nedostanete.

WEST MCCRAY:

To není tak docela pravda. Už tu bylo pár historek o úspěchu, vysokoškolských absolventi, kteří se odstěhovali a našli si dobře placenou práci ve vzdálených městech, ale to jsou spíš výjimky než pravidlo. V Cold Creeku se zabydlela životní úroveň, o níž se učíme, že není dostatečná, pokud se narodíme dostatečně privilegovaní, abychom měli na výběr.

Všichni tu velice tvrdě pracují, aby se postarali o své rodiny a udrželi hlavu nad vodou, a kdyby ztráceli čas s maličernými dramaty, skandály a osobními averzemi, které si v naší národní představitosti spojujeme s maloměsty, tak by nepřežili. Tím nechci říct, že tu žádná dramata, skandály nebo averze nejsou – jen že si obyvatelé Cold Creeku nemůžou dovolit dělat si s nimi hlavu.

Dokud ovšem nedošlo *k tomu*.

Tři míle za městem sedí slupka opuštěné jednotřídky z přelomu století, kterou strávil požár. Střecha se zborčila a pozůstatky zdí jsou ohořelé. Nachází se vedle jabloňového sadu, který si pomalu znovu začíná nárokovat okolní příroda: mladý porost, nové stromy, polní květiny.

Působí to tu skoro romanticky, téměř jako úleva od zbytku světa. Je to dokonalé místo, když chcete být sami se svými myšlenkami. Nebo tedy bylo, předtím.

May Beth Fosterová – v průběhu téhle série se s ní seznámíte – mě tam osobně zavedla. Chtěl jsem to místo vidět. May Beth je boubelatá osmašedesátiletá běloška s tmavými vlasy prokvetými stříbrem. Působí tak nějak babičkovsky, včetně hlasu, který je tak lákavě povědomý, že vás zahřeje skrz naskrz. Pracuje jako manažerka komplexu Sparkling River, parkoviště pro obytné přívěsy, celý život strávila v Cold Creeku, a když mluví, lidé ji poslouchají. A většinou její slova přijmou jako pravdivá.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Bylo to někde... tady.

Tady našli její tělo.

DISPEČERKA LINKY 911 [TELEFON]:

Linka 911. Jak vám mohu pomoci?

WEST MCCRAY:

Třetího října byl sedmačtyřicetiletý Carl Earl na cestě do práce do továrny v Cofieldu. Je to hodinu jízdy od Cold Creeku. Velice brzy po odjezdu z domova si všiml černého kouře, kazícího časně ranní obzor.

CARL EARL:

Ten den začal docela normálně. Aspoň teda myslím. Nejspíš jsem vstal, nasnídal se a cestou ke dveřím jsem dal manželce pusy, protože tak to dělám každý ráno. Ale namouvěru si nepamatuju ani ň předtím, než jsem uviděl ten kouř. A potom se seběhlo všechno ostatní... no.

Přál bych si na to zapomenout.

CARL EARL [TELEFON]:

Jmenuju se Carl Earl a chci nahlásit požár. Za Milner's Road je tu vopuštěná škola a je celá v plamenech. Je to tak tři míle za Cold Creekem. Jel jsem kolem a všimnul jsem si toho. Zastavil jsem, abych mohl zavolat. Vypadá to dost blbě.

DISPEČERKA LINKY 911 [TELEFON]:

Dobře, Carle, někoho tam za vámi pošlu.

Je tam ještě někdo? Nevidíte někoho, kdo by potřeboval pomoc?

CARL EARL [TELEFON]:

Jsem tu jenom já, kam až dohlídnu, ale možná nejsem dost blízko... Mohl bych jít vo něco blíž a mrknout –

DISPEČERKA LINKY 911 [TELEFON]:

Pane – Carle –, držte se od toho ohně dál, prosím. Uděláte to pro mě, vidíte?

CARL EARL [TELEFON]:

Jo, jasně, ne – nechtěl jsem –

CARL EARL:

Tak jsem udělal, co mi bylo řečeno, přestože si nějaká moje část chtěla hrát na hrdinu. Pořád si nejsem jistej, co mě přimělo zůstat, protože jsem si nemohl dovolit zatáhnout šichtu, ale držel jsem se poblíž, dokud nedorazili policajti a hasiči. Sledoval jsem, jak se na to vrhli a činili se, dokud plameny nebyly pod kontrolou, a tehdy jsem si všimnul... hnedka za tou školou jsem uviděl – to já jsem ji, eh – to já jsem ji viděl jako první.

WEST MCCRAY:

Tělo Mattie Southernové bylo objeveno mezi hořící školou a jabloňovým sadem, akorát mimo dohled. Tři dny předtím nahlásili její zmizení a tady ji našli.

Mrtvou.

Rozhodl jsem se, že hrůzné podrobnosti toho, co v tom sadu odhalili, do tohoto pořadu nezahrnu. Přestože váš zájem podnítila právě vražda, ten zločin, tohle násilí a brutalita neexistuje pro vaše pobavení – tak nás o to prosím nežádejte. Detaily si můžete docela snadno sami najít na internetu. Podle mě opravdu potřebujete vědět jenom dvě věci.

Za prvé že příčinou smrti bylo poranění hlavy způsobené tupým předmětem.

A za druhé toto:

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Bylo jí teprve třináct.

CARL EARL:

Co se to stalo, nespí se mi úplně nejlíp.

WEST MCCRAY:

Mattie po sobě zanechala devatenáctiletou sestru Sadie, náhradní babičku May Beth a matku Claire – ale Claire už nějakou dobu není ve hře.

O vraždě Mattie Southernové jsem poprvé slyšel na benzince za Abernathy, tak třicet minut od Cold Creeku. Byli jsme s týmem ve východních planinách a právě jsme skončili s rozhovory pro část epizody *Příběhů odvedle*, věnované medailonkům amerických maloměst. Vždyť víte, taková ta, co pomalu upadají. Chtěli jsme, aby nám místní usedlíci řekli, co ta místa ztratila – ne že bychom si snad mysleli, že bychom jim mohli navrátit jejich původní slávu, ale čistě abyste věděli, že existují. Chtěli jsme je nechat promluvit, než zmizí.

JOE HALLORAN:

Vlastně je to pěkná myšlenka. Že to někomu není fuk.

WEST MCCRAY:

To byl Joe Halloran, jeden z obyvatel Abernathy, s nimiž jsme dělali rozhovor. Když jsem stál ve frontě na benzince a poslouchal jsem, jak muž přede mnou popisuje prodavači, co přesně se stalo mladý Southernový, na jeho slova jsem si nevzpomněl. Ta příšerná fakta mě nepřiměla zůstat. Můj tým a já jsme získali to, pro co jsme sem přijeli, a byli jsme připraveni k návratu domů. Jasně, byla to hrůza, ale žijeme ve světě, kde o hrůzy není nouze. Kvůli všem se zastavit nemůžete.

O rok později jsem seděl ve své kanceláři v New Yorku. Bylo to v říjnu, vlastně na den přesně rok poté, co Mattie zemřela, třetího – a moje pozornost pořád bloumala od monitoru k oknu, skrze které bylo vidět na Empire State Building. Měl jsem rád svou práci ve WNRK, měl jsem rád svůj život ve městě, ale možná nějaká moje část – ta samá, která mi dovolila, abych tehdy poprvé bez váhání odkráčel od Mattiina příběhu – už dlouho potřebovala vyburcovat.

Přišlo to v podobě telefonátu.

MAY BETH FOSTEROVÁ [TELEFON]:

Mluvím s Westem McCrayem?

WEST MCCRAY [TELEFON]:

Ano. Jak vám můžu pomoci?

MAY BETH FOSTEROVÁ [TELEFON]:

Tady May Beth Fosterová. Joe Halloran mi řekl, že vám to není fuk.

WEST MCCRAY:

V případě Mattie Southernové nedošlo k žádnému novému vývoji, nenašli se žádní podezřelí. Vyšetřování se zřejmě pomalu zastavilo. Ale proto mě May Beth nekontaktovala.

MAY BETH FOSTEROVÁ [TELEFON]:

Potřebuju vaši pomoc.

WEST MCCRAY:

Tři měsíce předtím, v polovině července, jí zavolali z policejní stanice v coloradském Farfieldu, města mnoho, přemnoho mil od Cold Creeku. Na kraji silnice našli zaparkovanou černou dodávku Chevy z roku 2007 a uvnitř zelený batoh plný osobních věcí patřících Mattiině starší sestře Sadie Hunterové, která zmizela v červnu. Sama Sadie nebyla nikde k nalezení. Ještě pořád ji nenašli. Proběhlo zběžné vyšetřování a pak místní bezpečnostní složky prohlásily, že Sadie utekla z domova. May Beth vyčerpala všechny dostupné cestičky a obrátila se na mě. Byl jsem její poslední naděje. Myslela, že bych jí možná mohl přivést Sadie domů živou. Protože Sadie *musela* být naživu, protože...

MAY BETH FOSTEROVÁ [TELEFON]:

Další mrtvou holku už bych nezvládla.

SADIE

To auto najdu na craigslistu.

Nemyslím, že by sešlo na tom, jaký je to typ, ale pokud potřebujete vědět víc, je hranaté, půlnočně černé. Taková ta barva, která zmizí, když je vedle jakékoli jiné. Zadní sedadlo dost prostorné na to, aby se tam člověk mohl vyspat. Nabízeli ho v narychlo sepsaném inzerátu v moři narychlo sepsaných inzerátů, ale tenhle byl prolezlý překlepy, svědčícími o mimořádném zoufalství. Rozhodla jsem se, když jsem viděla: *Prosim, udělejte mi nabýdku*. Znamená to *Potřebuju okamžitě prachy*, což zase znamená, že je někdo ve štychu nebo má hlad nebo má takové to chemické nutkání. Znamená to, že výhoda je na mé straně, tak co jiného můžu udělat než po ní sáhnout?

Nenapadne mě, že setkat se s někým na silnici za městem, abych koupila auto za jakoukoli částku, kterou budu ochotná zaplatit, možná není úplně nejbezpečnější, ale to je jenom proto, že jakmile budu mít auto, chystám se udělat něco ještě nebezpečnějšího.

„Mohla bys umřít,“ řeknu, jen abych zjistila, jestli mě čistá váha těch slov zformovaných mým jazykem náhodou nešokuje natolik, že se pro mě stanou skutečností.

Nestanou.

Mohla bych umřít.

Z podlahy seberu zelený plátěný batoh, přehodím si ho přes rameno a palcem si přeježu přes dolní ret. May Beth mi včera v noci přinesla borůvky a já si je dneska po probuzení dala k snídani. Nejsm si jistá, jestli od nich nemám modrou pusou, a první dojmy mi už tak moc nejdou.

Síťové dveře přívěsu jsou prorezlé a do okolního bezvýznamného zapadákovy vypustí zakvílení, ale pokud potřebujete nějaký obraz, představte si mnohem, mnohem horší místo než předměstí a pak si představte mě, ještě o několik příček žebříčku níž, jak celý život bydlím v přívěsu pronajatém od borůvkové May Beth. Bydlím na místě, které se hodí jen k odchodům, víc o tom není třeba říkat, a nepovolím si ani jediné ohlédnutí. Nezáleží na tom, jestli to chci, prostě je lepší, když to neudělám.

Popadnu kolo a vyježu z městečka, krátce se zastavím na zeleném mostě přes Wicker's River, kde se zadívám do jejich vod a v útrobách pocítím překotnou přitažlivost prudkého proudu. Zalovím v batohu, odsunu oblečení, lahve s vodou, nějaké brambůrky a peněženku, dokud v chumlu spodního prádla nenajdu zamotaný svůj mobil. Je to levný kus plastu, ani není dotykový. Hodím ho do vody a pak zase nasednu na kolo a vyježu směrem k Meddler's Road, pryč z hlavní silnice, abych se setkala s ženou, která napsala ten inzerát na craigslistu. Jmenuje se Becki *s měkkým i na konci*. Tak to napsala, *s měkkým i na konci*, jako bych to neviděla na vlastní oči v každém mailu, který mi poslala. Stojí vedle hranatého, půlnočně černého auta, jednu ruku má položenou na kapotě a druhou na svém těhotenském břichu. Za ní parkuje další auto, o něco novější. Za volantem sedí muž, z otevřeného okýnka mu volně visí paže a je nervózní, ale pak mě spatří a veškerá jeho nervozita se jakoby rozplyne. Taková urážka. Jsem nebezpečná.

Lidi byste neměli podceňovat, chce se mi zavolat. Mám nůž.

Je to tak. V zadní kapse mám vystřelovací nůž, který mi zůstal po jednom z matčiných chlapů, Keithovi. Hodně dávno. Měl z nich nejpříjemnější hlas – tak tichý, že byl skoro zastřený –, ale nebyl to dobrý člověk.

„Lera?“ zeptá se Becki, protože tak jsem se jí představila. Je to moje druhé jméno. Říká se snáz než moje vlastní. Překvapí mě, jak Becki zní. Jako odřené koleno. Vsadila bych se, že je dlouholetá kuřačka. Kývnou, z kapsy vytáhnou obálku naditou bankovkami a podávám ji Becki. Dohromady osm stovek. No dobře, moji původní nabídku pěti stovek odmítla, ale vím, že je to dobrý obchod. Víceméně platím za opravy, které provedli na karoserii. Becki tvrdí, že by mi mělo vydržet ještě aspoň rok. „V mailu jsi zněla o dost starší.“

Pokrčím rameny a ještě trochu natáhnou ruku. *Vezmi si peníze, Becki, chci říct, než se tě zeptám, na co je potřebuješ.* Protože ten muž v autě fakt vypadá neklidně, jako by si potřeboval šlehnout. Ten výraz znám. Poznala bych ho kdekoli, na každém. Viděla bych ho i ve tmě.

Becki si nevědomky promne vzedmuté břicho a přijde o kus blíž.

„Ví tvoje máma, že tady jseš?“ zeptá se a já se rozhodnu pokrčit rameny. Chvilí to vypadá, že jí to stačí, ale pak si to rozmyslí. Zamračí se a změří si mě pohledem. „Ne, to teda neví. Proč by tě sem nechala přijet samotnou a kupovat auto?“

Na tuhle otázku nemůžu odpovědět zavrtěním hlavy, kývnutím ani pokrčením rameny. Olíznu si rty a připravím se na boj. *Mám nůž, chci říct té věci, která tak ráda svírá můj hlas.*

„M-má-m-ma je m-m-m-“

Čím déle ze sebe vydávám ta *m-m-m*, tím víc jí rudne obličej, tím méně ví, kam se má dívat. Na mě ne, nedokáže se mi podívat do očí. Krk se mi stahuje, je stažený až moc, dusím se a osvobodit se můžu jen tehdy, když se ta písmena úplně přestanu pokoušet spojit. Ať už se

před Becki budu snažit jakkoliv, nikdy se nespojí. Plynu-
le mluvím, jen když jsem sama.

„-rtvá.“

Koktání povolí sevření.

Nadechnu se.

„Ježíši,“ uleví si Becki a já vím, že za to nemůže neodmyslitelný smutek toho, co jsem jí právě řekla, ale to, že mi to z úst vyšlo takhle zlomeně. O něco ustoupí, protože chápejte, tohle svinstvo je nakažlivý, a kdyby to chytila, je stoprocentní šance, že to podědí i její plod. „Můžeš vůbec – totiž, umíš řídit?“

Už jsem dostala i otevřenější dotazy, jestli nejsem hloupá, to ale neznamená, že mě to štve míň, zvláště když se mě ptá ženská, která ani neumí napsat *nabídku*. Místo odpovědi si strčím obálku zpátky do kapsy. Mattie vzdycky tvrdila, že moje nejhorší vlastnost je moje tvrdohlavost, ne koktání, ale jedno by bez druhého neexistovalo. Ale stejně. Můžu si dovolit zariskovat a předstírat, že Beckiina nevzdělanost je víc, než jsem za její ojeté auto ochotná zacálovat. Krátce, rozpačitě se zasměje. Řekne: „Ale co to povídám? Jasně že umíš...“ A znovu, méně přesvědčivě: „Jasně že umíš.“

„Jo,“ souhlasím, protože ne všechna slova se v mých ústech rozpadají na kusy. Tahle hlasová normálnost Becki uklidní, takže přestane plýtvat mým časem, a aby mi ukázala, že auto pořád funguje, nastartuje ho. Prozradí mi, že pružina kufru je rozbitá, a žertovně prohlásí, že mi grá-tis přidají tyč, kterou používají, aby kufr zůstal otevřený.

Transakce proběhne pomocí mých *hmmm* a *jojo* a pak už je to oficiální a já sedím na kapotě svého nového auta a sleduju, jak couvají pryč a zatočí doleva na silnici. Otáčím si klíček okolo prstu, zatímco mě pomalu obklopuje teplo časného dopoledne. Hmyz mě shledá urážkou svého teritoria a začne hodovat na mé bledé, pihaté pokožce. V nose mě šimrá suchá prašná vůně cesty a mluví k té části mě, která je připravená vyrazit, a tak seskočím

z auta, odvedu kolo do houští a sleduju, jak neokázale padá na zem.

May Beth mi občas dává borůvky, ale taky sbírá propadlé espézetky a pyšně je vystavuje v kůlně za domem, který tvoří dva přívěsy. Všechny možné barvy a státy, občas i země. Má těch espézetek spoustu, takže pochybuju, že jí dvě budou chybět. Za registrační známky vděčím staré paní Warnerové, která bydlí tři přívěsy pod mým. Sama už je na řízení moc slabá a nepotřebuje je.

Pomažu espézetky blátem, otru si špinavé dlaně do šortek, obejdu auto a nasednu na místo řidiče. Sedadla jsou měkká a nízká a plocha mezi mýma nohama propálená od cigaret. Zasunu klíč do zapalování a motor zavrčí. Šlápnu na plyn a auto se rozjede přes nerovný terén stejnou cestou, jakou odjela Becki, dokud nedorazím na hlavní, kde se vydám opačným směrem.

Olíznu si rty. Chuť borůvek je už dávno opustila, ale pořád si dokážu představit jejich svraštělou sladkost natolik, aby se mi po nich začalo stýskat. May Beth bude tak zklamaná, až zaťuká na moje dveře a zjistí, že jsem pryč, ale nemyslím si, že bude překvapená. Včera mi pevně sevřela obličej v dlaních a poslední věc, kterou mi řekla, bylo: *At' už máš za lubem cokoli, koukej tu zatracenou pitomost okamžitě vypakovat z hlavy.* Jenže to nemám v hlavě, mám to v srdci a to ona mi kdysi tvrdila, že když už se má člověk něčím řídit, proč by to nemohlo bejt zrovinka srdce?

I když je rozhozený.

HOLKY

S1E1

WEST MCCRAY:

Holky se ztrácejí v jednom kuse.

Můj šéf Danny Gilchrist už nějakou dobu mluvil o tom, že bych měl uvádět svůj vlastní podcast, a když jsem mu řekl, že mi zavolala May Beth a o Mattie a Sadie, nabádal mě, ať to prozkoumám. Připadalo mu jako osud, že jsem byl v době Mattiiny smrti poblíž. A přece jsem jako první řekl tohle:

Holky se ztrácejí v jednom kuse.

Neklidné náctileté holky, lehkomyšlné náctileté holky. Dospívající holky a jejich nevyhnutelná dramata. Sadie přestála strašnou ztrátu a mě nestálo moc úsilí, abych to pustil z hlavy. Ji. Chtěl jsem příběh, který by působil neotřelým, novým a strhujícím dojmem, a co je neotřelého, nového nebo strhujícího na pohřešované teenagerce?

Tenhle příběh už jsme slyšeli.

Danny mi okamžitě připomněl, proč já pracuju pro něj, a ne naopak.

DANNY GILCHRIST [TELEFON]:

Sám sobě dlužíš, aby ses na to podíval trochu podrobněji. Neposuzuj, co všechno nemáš, dokud nezjistíš, co máš. Máš na víc. Zajed' tam a uvidíš, co najdeš.

WEST MCCRAY:

Ještě ten víkend jsem odjel do Cold Creeku.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Sadie Mattiina vražda zlomila. Potom už nikdá nebyla stejná, a právem, ale že policajti nikdy nenašli tu stvůru, co to udělala... inu. To byla zřejmě poslední kapka.

WEST MCCRAY:

To vám Sadie řekla?

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Ne, ale to ani nemusela. Bylo to vidět, jen se na ni člověk podíval.

WEST MCCRAY [STUDIO]:

Mattie Southernová se nedočkala spravedlnosti.

Pro obyvatele Cold Creeku je nepředstavitelné, že by tak ohavně a chaoticky provedený zločin mohl zůstat nevyřešený. Znají to přece z televize, koneckonců v pořadech, jako je *Kriminálka Las Vegas*, by vraha chytili do hodiny, a často by jim k tomu stačilo méně důkazů, než se našlo v tom jabloňovém sadu.

Detektiv George Alfonso z abernathyské policie, který vyšetřování vedl, vypadá jako filmová hvězda za zenitem. Černoch, měří přes metr osmdesát, je mu něco přes šedesát a má krátké, šedivějící vlasy. Vyjádří nelibost nad nedostatkem vodítek, ale vzhledem k okolnostem ho zrovna nepřekvapuje, že jich je tak málo.

DETEKTIV ALFONSO:

Zpočátku jsme si neuvědomili, že máme co do činění s vraždou. Dostali jsme telefonát o požáru a velká část místa činu byla naneštěstí kontaminována, když se ho hasiči pokoušeli uhasit.

WEST MCCRAY:

Důkazy DNA, které byly na místě zajištěny, nic neprokázaly a nikomu je nepřihřadili. Neexistuje žádný seznam podezřelých, z něhož by se dalo čerpat.

DETEKTIV ALFONSO:

Mezeru mezi Mattiiným zmizením a její smrtí jsme vyplnili, jak nejlépe to šlo. Jakmile nám zavolali, že se pohřešuje, zadali jsme ji do databáze pohřešovaných dětí.

Prohledali jsme okolí a prověřili několik zainteresovaných osob – lidí, s nimiž byla v kontaktu v hodinách před svým zmizením. Všichni byli zbaveni podezření. Máme jedinou svědkyni, která Mattie údajně viděla nasedat do nějaké dodávky tu noc, kdy zmizela. To bylo naposled, co ji někdo viděl živou.

WEST MCCRAY:

Onou svědkyní byla Norah Stacketová, majitelka obchodu s potravinami U Stacketových, jediného v Cold Creeku. Norah je osmapadesátiletá zrzavá běloška a matka tří dospělých dětí, které všechny pracují v jejím obchodě.

NORAH STACKETOVÁ:

Viděla jsem ji, zrovna když jsem na noc zavírala vobchod. Zrovna jsem vypnula světla a na rohu jsem si všimla Mattie Southernové, jak nasedá do nějaký dodávky. Byla tma, takže jsem úplně neviděla, jestli je modrá nebo černá, ale podle mě spíš černá. Značku ani řidiče jsem si taky neprohlídla, ale nikdy dřív jsem to auto neviděla a od té doby už taky ne. Ale vsadím se, že kdybych ho zahlídla, poznala bych ho. Druhej den se to ve Sparkling River přímo hemžilo policajtama a na rovinu říkám, že mi hnedka došlo, že je mrtvá. Prostě jsem to věděla. Není to divný – že jsem to prostě věděla? [SMÍCH] Běhá mi z toho mráz po zádech.

WEST MCCRAY:

Obě sestry bydlely v komplexu Sparkling River. Je to malé parkoviště, nestojí tam víc než deset přívěsů, některé v lepším stavu než jiné. Jeden zdobí zahradní sochy a truhlíky s květinami, jiný zase hniijící pohovka obklopená smetím. Navzdory názvu tu poblíž není žádná zurčící říčka, ale když půjdete podél silnice vedoucí z města, možná na jednu narazíte.

Jak už jsem zmiňoval, řídí to tu May Beth Fosterová, náhradní babička holek. Ukáže mi jejich dvojitý přívěs, přesně v tom stavu, v jakém ho Sadie zanechala. May

Beth se zasekla ve fázi zármutku, kdy se nemůže přimět, aby ho vyklidila, přestože si ho ani nemůže dovolit nechat bez nájemníka.

Nevím, co jsem čekal, když jsem vcházel dovnitř, ale přívěs je vevnitř prostorný a uklizený. Poslední čtyři roky jejich života se tady o výchovu Mattie starala jenom Sadie, ale stejně – byla to teenagerka a ty ve mně vyvolávají představu jakési přírodní katastrofy, tornáda přesouvajícího se z místnosti do místnosti a zanechávajícího za sebou zkázu.

Na tomhle místě, které pro ně představovalo domov, to tak ale vůbec nevypadalo. Ve dřezu zůstaly hrnky a na konferenčním stolku před starou televizí jakbysmet. Kalendář na ledničce nikdo neotočil od června, kdy Sadie zmizela.

V jejich ložnicích je to vyloženě strašidelné. Mattiin pokoj vypadá, jako by čekal na její návrat. Na podlaze leží její oblečení, postel nemá ustlanou. Na nočním stolku stojí prázdná sklenička, ve které jsou vidět zaschlé skvrny po vodě.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Sadie nedovolila, aby tu někdo na něco šáhnul.

WEST MCCRAY:

Je to v přímém kontrastu k Sadiině pokoji, který vypadá, jako by věděl, že se jeho obyvatelka už nikdy nevrátí. Postel je úhledně ustlaná, ale kromě toho jsou všechny dostupné plochy holé. Jako by to tu někdo vyklidil.

WEST MCCRAY [K MAY BETH]:

Nic tady není.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Všecky její věci jsem našla v popelnici vzadu na pozemku ten den, kdy jsem si uvědomila, že je pryč.

WEST MCCRAY:

Jaké věci?

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Zbavila se svejch knížek, filmů, voblečení... prostě všeho.

Je mi špatně, když si pomyslím, že takhle hodila svůj život do smetí, protože přesně to v podstatě udělala. Každíčká drobnost, která z ní dělala ji, všechno to bylo mezi odpadkama, a když jsem to našla, prostě jsem se rozbřečela, protože ona... už to pro ni nemělo žádnou cenu.

WEST MCCRAY:

A netušila jste něco? Nenaznačila nějak, že se chystá odejít?

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Ten tejden předtím, než odešla, Sadie úplně ztichla, jako by se chystala udělat nějakou pitomost, a já jí řekla, že ať už má za lubem cokoli... ať to nedělá. Řekla jsem jí: „Nedělej to.“ Ale to už jsem k ní nedokázala proniknout s ničím.

Ale stejně by mě nikdy nenapadlo tohle...

Řeknu vám, bejt tady vevnitř mě zabíjí. Prostě bych tady radši nebyla.

WEST MCCRAY:

V rozhovoru pokračujeme v jejím útulném přívěsu, který stojí v přední části pozemku. Usadí mě na gauč s plastovým potahem, který velice hlasitě vrže, kdykoli se pohnu. Když jí řeknu, že to se na interview příliš nehodí, skončíme v její kuchyňce u stolu, kde mi naservíruje sklenici ledového čaje a ukáže mi album, do něhož si za ta léta střádala fotky obou sester.

WEST MCCRAY:

To jste dělala vy?

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Jo jo.

WEST MCCRAY:

To vypadá jako něco, co by vyrobila matka.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

No jo. To by matka měla.

WEST MCCRAY:

Claire Southernová, Mattiina a Sadiina matka, není vítaným tématem rozhovoru, ale nemůžeme se tomu vyhnout, protože bez Claire by sestry nebyly.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Čím míň se vo ní bude mluvit, tím líp.

WEST MCCRAY:

I tak bych to rád slyšel, May Beth. Mohlo by to pomoct. Přinejmenším bych mohl lépe pochopit Sadie a Mattie.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

S Claire bylo samý trápení, a to pro to přitom neměla žádněj důvod. Některý děcka se prostě naroděj... špatný. Pít začala, když jí bylo dvanáct. V patnácti to byla tráva a kokain. Do osmnácti jela v heroinu. Párkrát ji zašili za drobný krádeže, za přestupky. Prostě průšvih. Její máma Irene byla moje nejlepšší kamarádka od tý doby, co si u mě začala pronajímat přívěs. Tak jsem se s nima seznámila. Většší dobračku než Irene byste pohledali. Mohla Claire držet víc zkrátka, ale to teď nemá cenu rozebírat.

WEST MCCRAY:

Irene zemřela na rakovinu prsu, když bylo Claire devatenáct.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Než Irene umřela, Claire otěhotněla. Irene se kvůli svý vnučce snažila vydržet, ale nebylo to... nebylo jí to souzený. Tři měsíce potom, co jsme Irene uložili do země, se narodila Sadie. Na smrtelný posteli jsem Irene slíbila, že na tu holčičku budu dávat pozor, a to jsem taky dělala. Vždycky jsem na ni dávala pozor, protože, inu – máte nějaký děti?

WEST MCCRAY:

Ano, mám. Dceru.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Tak to chápete.

SADIE

O tři dny později si obarvím vlasy.

Udělám to na veřejných záchodech někde po cestě. Čpavek se smísí se smradem ze špinavých kabinek, až se mi z toho zvedá žaludek. Nikdy dřív jsem si vlasy nebarvila a výsledek je blátivá blond. Na té holce na krabičce to vypadalo nazlátle, ale to je fuk, protože jsem jenom chtěla vypadat jinak.

Mattie by se to vůbec nelíbilo. Řekla by mi to. *A mně nikdy nedovolíš, abych si nabarvila vlasy*, stěžovala by si tím svým tenkým hláskem, a když říkám tenký, nemyslím slabý ani nevýrazný. Jenom prostě nikdy neuzrál. Když se smála, byl to tak pronikavý zvuk, že mě z toho bolely uši, ale nestěžuju si, protože když se Mattie smála, bylo to, jako byste v noci byli v letadle a shlíželi na nějaké město, kde jste nikdy nebyli, a viděli ho dočista osvětlené. Tak si to aspoň představuju. Ještě nikdy jsem neletěla.

A navíc je to pravda. Nikdy jsem jí nedovolila obarvit si vlasy. Jedno po druhém porušovala všechna moje pravidla (*zavolej, když přijdeš ke kamarádům; nepiš si s klukama bez mého vědomí; dej pryč ten mobil a běž už sakra dělat ty úkoly*) a tohle bylo jediné, které se rozhodla ctít: *žádný barvy na vlasy, dokud ti nebude čtrnáct*. Těsně.

Podle mě se Mattie svých vlasů nikdy ani nedotkla, protože je měla blond po mámě a nemohla vystát pomy-

šlení, že by ztratila tu trochu, která jí po ní zbyla. Vždycky mě vytáčelo, jak jsou si podobné, ladící vlasy, modré oči a srdcové obličej. Mattie a já jsme měly každá jiného otce a nevypadaly jsme jako sestry, ne pokud nás někdo nezahlédl v těch vzácných chvílích, kdy jsme se zrovna tvářily stejně, protože jsme na něco měly totožný názor. Z nás tři jsem to byla vždycky já, kdo nezapadal, se svými nepoddajnými hnědými lokny a tmavě šedýma očima zasazenýma ve *vrabčím obličejí*, jak tomu vždycky říkala May Beth. Mattie byla vyhublá takovým tím nevyvinutým a neohrabaným způsobem, ale bylo na ní i něco měkkého, něco méně vizuálně cynického ve srovnání s mými rysy. Já jsem výsledkem dětských lahviček naplněných limonádou. Mám metabolismus, který tak docela neumí zpracovat vybranější věci. Moje postava je samý ostrý úhel, že bych snad mohla krájet sklo, a zoufale bych se potřebovala zakulatit, ale občas mi to nevadí. Tělo nemusí být vždycky krásné, ale občas může krásně klamat. Jsem silnější, než vypadám.

Když se objeví tabule motorestu U Whittlera, už je tma.

Motorest. Blíž už se lidé, kteří žijí zrychlené životy, k tlačítku pauza nedostanou, a taky se ani tak úplně nezastaví, jako spíš zpomalí na dvojnásobnou rychlost, než je ta, v níž fungujeme my ostatní. Dřív jsem pracovala na benzince na okraji Cold Creeku a můj šéf Marty mě nikdy nenechal dělat noční šichty samotnou, tak málo projíždějícím kamionákům věřil. Nevím, jestli to od něj bylo úplně fér, ale takhle to zkrátka měl. Motorest U Whittlera je větší než moje bývalé pracoviště, ale nevypadá tak čistě. Nebo si možná na svůj domácí nepořádek tak zvyknete, že se postupně přesvědčíte, že je všechno na svém místě. Nic se tady nesnaží být co nejlepší. Neonová světla benzinky vypadají tlumeněji, než by měla být, jako by se rozhodla, že raději pomalu vyhasnou, než aby se s náhlým prásknutím uchýlila do temnoty.

Zamírím k bistru U Raye. Jméno je krasopisně vyvedeno na tabuli, která je na budovu, na níž spočívá, moc malá, takže působí závratně nakřivo. NEJLEPŠÍ JABLEČNÝ KOLÁČ V GARNETSKÉM OKRESE! chvástá se ledabylý nápis na kartonu v okně. OCHUTNEJTE!

Protlačím se těžkými skleněnými dveřmi a propadnu se do padesátých let. U Raye to vypadá přesně tak, jak to znám z vyprávění, samá červená a tyrkysová a servírky mají šaty a zástěry v ladícím stylu. V rohu místnosti hraje opravdický (no fakt, nekecám!) jukebox Bobbyho Vintona a já tu chvíli stojím, vstřebávám nostalgii, vůni brambor a omáčky a pak se vydám dozadu k pultu. Kuchyně a servírovací pultík jsou hned za ním.

Posadím se na jednu barovou židli a položím ruce na chladivý umakartový povrch pultu. Napravo ode mě nějaká holka. Holka. Žena. Hrbí se nad talířem zpola dojedeného jídla a palce jí bleskově kmitají po displeji telefonu. Má hnědé kadeřavé vlasy a tolik odhalené bledé kůže, že se při pohledu na ni otřesu. Na sobě má černé lodičky, mini šortky a tenoučké upnuté tílko. Myslím, že pracuje na parkovišti. *Parkošlapky*. Tak se holkám jako ona říká. Zdvihnu oči, abych se jí mohla podívat do tváře, a je to přesně ten typ obličejů, který je mladší, než vypadá, pleť má zpustošenou okolnostmi, ne plynutím času. Vrásky okolo očí a úst mi připomínají praskliny v brnění.

Opřu se lokty o pult a skloním hlavu. Když jsem teď zastavila, jízda na mě doléhá. Nejsem zvyklá sedět takhle dlouho za volantem a jsem z té námahy zatraceně vyštavená. Svaly na zádech se mi stahují do malých uzlíků. Snažím se jednotlivé bolístky spojit do jediné bolesti, kterou dokážu ignorovat.

O minutu později z kuchyně vyjde muž. Má olivovou pokožku, oholenou hlavu a na obou pažích celobarevné vytetované rukávy. Lebky a kytky. Přes hrudník se mu napíná černé triko s nápisem *U Raye* a ukazuje ty části jeho těla, na kterých zřejmě musel tvrdě pracovat. Otře

si ruce do zamaštěné utěrky, kterou má zaháknutou za opaskem, a přejeđe mě pohledem.

„Co to bude?“

Jeho hlas zní jako nůž, který se brousí o jiné lidi, a je natolik odstrašující, že si ani neumím představit, jak by to znělo, kdyby křičel. Než se stihnu zeptat, jestli je Ray, všimnu si, že má na tričku jmenovku s nápisem SAUL. Natočí ke mně ucho a požádá mě, abych to zopakovala, jako by už padla nějaká slova a on je jenom přeslechl.

Moje koktání je většinou nepřetržitě. Zním ho lépe než jakoukoli jinou část sebe, ale když jsem unavená, dokáže být stejně nemožně nevyzpytatelné jako Mattie, když jí byly čtyři roky a pořád si hrála na schovku po celé čtvrti, aniž by někomu řekla, že se jde schovat. Musím si tady něco odmluvit, ale nechci zbytečně připravit možnou podívanou někomu, o kom si ani nejsem jistá, že mi dá to, co potřebuju, takže si odkašlu, sáhnu po zalaminovaném meníčku vedle košíku s ubrousky a prolétnu ho očima. Hledám něco levného. Věnuju Saulovi významný pohled, mávnu si rukou ke krku a nehlasně vyslovím *sorry*, jako bych měla zkurvenou laryngitidu. Poklepu na meníčko, aby mu došlo, že takhle já komunikuju. Očima následuje můj prst a jeho *ťuk-ťuk-ťuk*, až k položce KAFE... \$ 2,00.

O minutu později mi pod nos strčí hrnek a poznamená: „Aby bylo jasný, ne že to tady budeš ucucávat celou noc. Vypij to horký, nebo si dej i něco k jídlu.“

Počkám, než se mi pára ovine okolo obličeje, a pak si usrknu. Kafe mi opaří jazyk a krk, což mě vzbudí rychleji, než by kdy dokázal kofein, ale zdá se mi dostatečně silné, takže můžu počítat i s tím. Položím hrnek a všimnu si ženy ve výdejním okénku. Na sobě má stejně jako Saul černé tričko s nápisem *U Raye* a připomíná mi o něco mladší May Beth, akorát má vlasy obarvené načerno. May Beth je má stříbrné s trochou tmavších pramínků. Obě ale mají podobně broskvovou pleť a špičaté rysy

a pod krkem všechno kulatější a mnohem méně vyrýsované. Měkké. May Beth mě vždycky brávala do náruče a tiskla mě k sobě, když jsem neměla nikoho jiného, kdo by mě objal – dokud jsem na to nebyla moc velká –, a já tu měkkost milovala. Dovolím té vzpomínce, aby mi na rtech rozehrála opatrný úsměv. Věnuju ho té ženě. Ona mě na oplátku podaruje svým.

„Koukáš se na mě, jako bys mě znala,“ řekne.

Od May Beth se liší ještě něčím jiným než vlasy – hlasem. May Beth zní jako drolící se kostky cukru. Tahle žena jako kyselý jablečný koláč. Nebo tak možná nezní, jen ho zrovna cítím. O pár metrů dál stojí na pultu stojan na koláče a na vrcholku trůní zdejší proslulý jablečný, plněný měkoučkými, sirupovitými kousky ovoce schovanými pod nádherně křehkou krustičkou. Začnou se mi sbíhat sliny a sice vím, že už jsem v životě měla větší hlad, ale jak vidím ten karamelovoskořicovocukrový polibek, jen těžko si vzpomenu kdy. Zakručí mi v bříše. Žena pozvedne obočí a tehdy si všimnu, že na jmenovce, kterou má připíchnutou nad pravým prsem, stojí RUBY. Tohle mi půjde přes pusku kurevsky blbě.

„Na to zapomeň, Roo,“ ozve se Saul zpoza obslužného pultu. „Ta nemluví.“

Ruby se ke mně otočí. „Opravdu?“

„–“

Zavřu oči. Blok: zdánlivě nekonečná chvíle, kdy mám otevřenou pusku a nic se neděje – aspoň ne navenek. Uvnitř je slovo, a jak se mu snažím dodat tvar, celá ztuhnu a mám pocit, jako bych byla odříznutá.

„N-n-někoho mi p–“ Bojuju za P, probójovávám se zpátky k sobě. Otevřu oči. Cítím, jak na mě žena vedle mě civí. Ruby nehne ani brvou a já jsem za to vděčná, ale taky to nenávidím, protože takhle slušně by se měli chovat všichni, není to něco, co si zaslouží mou vděčnost. „Někoho m-mi p-připomínáte.“

„A v dobrým?“

„Jo.“ Kývnu, maličko potěšená, že se mi podařilo hladké přistání. *Jo.*

„Měl jsem za to, že nemluvíš,“ oduší Saul nevzrušeně.

„Chceš něco k tomu kafi?“ zeptá se Ruby.

„To je d-dobrá.“

Stiskne rty. „Víš ale, že to nemůžeš ucucávat celou noc.“

Ježíši. Odkášlu si.

„Říkala jsem s-si, jestli bych m-mohla m-mít d-“ *Dotaz.* „Otázku.“

Tohle občas dělám: oblafnu svoje koktání. Vyhecuju ho, aby zničilo jedno slovo, a na poslední chvíli ho prohodím za jiné a nějak se mu nikdy nepodaří mě dohnat. Když jsem na to přišla poprvé, myslela jsem, že jsem konečně volná, ale ne, jenom mě omezovalo něco jiného. Je to tak vyčerpávající, muset se tolik zabývat mluvením, zatímco ostatní nad ním skoro nemusí přemýšlet. A není to fér, ale v životě toho fér moc není.

„Jasně,“ přitaká.

„Je t-t-“ Na chvíli zavřu oči. „Tady Ray?“

Škubne sebou. „Před pár lety umřel.“

„T-to mě mrzí.“ Kruci.

„Co Rayovi chceš?“

„Pracujete t-tady d-dlouho?“

„Už to bude třicet let.“ Zamžourá na mě. „Vo co tady de?“

„S-snažím se n-někoho najít.“

Tohle můžu udělat i rychleji. Než stihne odpovědět, stisknu rty a pozvednu prst. Dá mi minutku, o kterou jsem tiše požádala, a já mezitím otevřu batoh a vytáhnu fotku. Je osm let stará, ale žádnou jinou s obličejem toho, koho hledám, nemám. Je to letní krajina, všichni pózujeme před May Bethiným přívěsem. Poznám, že je léto, protože její truhlíky jsou v plném květu. To ona fotila a já jí tu fotku sebrala, z jejího hnízdečka v albu plném fotek

mě a Mattie. Je to naše jediná fotka, kde je i máma – a Keith.

Má tvrdý obličej, na bradě týdenní strniště a hluboké vrásky kolem očí. Nikdy neuvěřím, že je má od toho, že se moc usmívá. Vypadá, jako by byl s to vystoupit z fotky, jen aby vás mohl nenávidět pěkně zblízka. U boku drží dítě, a to dítě, s rozčuchanými blondatými vlásky, je Mattie. Bylo jí pět. Rozostřená jedenáctiletá holka s culičky v protějším koutě fotky jsem já. Na ten den si vzpomínám, jak horký a nepříjemný byl a jak mě nedokázali přemluvit, abych s nimi zapózovala, dokud máma nakonec neřekla: *Fajn, vyfotíme se bez tebe*, a to mi taky nepřipadalo správné, tak jsem se vkradla do záběru a stala se nejasným okrajem onoho momentu. Pozoruju snímek příliš dlouho, jako vždycky, a pak ukážu na propisku, kterou má Ruby v kapse zástěry. Podá mi ji. Otočím fotku a rychle dozadu naškrábu: **NEVIDĚLI JSTE TOHOHLE MUŽE?**

Odpověď už ale znám, protože jsem o bistru U Raye slyšela od Keitha. O tomhle místě mluvil, tvrdil, že je zdejší štamgast, choval Mattie, vždycky jí prohrábl vlásky a sliboval, že *jednou, možná*, ji k Rayovi vezme na kus jablečného koláče, protože *zlatičko, něco tak dobrýho jsi ještě nejedla...* Pokud tu Ruby pracuje tak dlouho, jak tvrdí, určitě ho viděla. Podám jí fotku. Přeopatrně ji drží a já se předkloním a důkladně pozoruju, jestli jí na tváři neprobleskne poznání. Její obličej nic neprozradí.

„Kdo to chce vědět?“ zeptá se nakonec.

Moje srdce doufá tak málo, jak mu dovolím. „J-jeho d– jeho dcera.“

Olízne si rty a já si všimnu, že se jí smazala rtěnka a zbyla už vlastně jen křiklavě rudá konturka. Pak se mi zadívá do očí a tak si povzdechne, až mě napadne, jak často se tohle děje, jak často se tu holky ptají po mužích, kteří jim nemají co dát.

„Chodí sem spousta chlapů a nejsou zrovna nápadný, pokud s nima nejní něco špatně. Myslim víc špatně než

vobvykle.“ Trochu pokrčí rameny. „Možná tu někdy byl, ale pokud jo, tak si ho nepamatuju.“

Lež slyším na míli daleko. Dokážu poznat, když někdo kecá hovadiny, ale není to žádná superschopnost, kterou způsobuje koktání. Prostě jsem jen odmalička poslouchala lháře.

Ruby lže.

„T-tvrdil, že je t-tady štamgast. Že zná R-Raye.“

„Já ale nejsem Ray a neznám ho.“ Přistrčí fotku zpátky ke mně a nasadí přeslazený tón. „Mě můj taťka vopustil, když sem byla ještě mladší než ty. Řeknu ti, že vobčas je to tak lepší, to mi věř.“

Kousnu se do jazyka, protože jinak bych řekla něco ošklivého. Namísto toho se přiměju pozorně zadívat na pult, na zaschlou skvrnu od kafe, kterou nikdo nevyčistil. Složím ruce do klína, aby neviděla, jak zatínám pěsti.

„Říkalas, že je štamgast?“ zeptá se Ruby. Kývnu. „Jaký máš číslo?“

„N-n-nemám t-telefon.“

Povzdychne si, na vteřinku se zamyslí a pak sáhne na úhlednou hromádku vedle ubrousků, kde je donáškové menu. Ukáže mi na něm číslo.

„Tak hele, budu mít voči na štopkách. Zavolej, ptej se po mně a já ti řeknu, jestli sem ho viděla. Nemůžu nic slíbit.“ Zamračí se. „Vážně nemáš mobil?“

Zavrtím hlavou a ona si založí ruce, výraz její tváře čeká na nějaké *děkuju*, aspoň teda myslím, což mě naštve ještě víc. Složím menu, strčím si ho i s fotkou do baťohu a snažím se ignorovat nával horka, který se propracovává mým tělem, tu příšernou hanbu, že jsem nedostala, co chci. Už tak je dost špatný, že se to děje, ale ještě horší, když se mi to objeví v obličejí.

„L-lžete,“ řeknu, protože jí nedovolím, aby mi ten výraz vnutila.

Dlouze se na mě zadívá. „Viš co, holčičko? Radši nevolej. A už si dopila.“

Zamíří zpátky do kuchyně a já za ní civím. *Dobrá práce, Sadie. Ty jsi taková blbka, a co teď?*

Co teď.

Pomalou vydechnu.

„Hele.“ Ten hlas zní lehoulince, nejistě. Otočím hlavu a civí na mě ta žena. „Ještě jsem neviděla, že by Ruby někdo do očí řekl, že kecá.“

„–“ Protlačím se kolem toho bloku a unikne mi krátké heknutí. „N-n-nevíte, p-proč m-mi kecala?“

„Zas tak dlouho tu nejsem. Jen dost na to, abych věděla, jaká umí bejt mrcha, když se jí zachce.“ Pohlédne si na ruce. Nehty má růžové a dlouhé a špičaté a já si představuju, jaké by to bylo, kdyby mi drásaly kůži. Všechno na vás může být zbraň, když jste na to dost chytrí. „Podívej, jeden chlápek... občas se poflakuje za bistro, občas za benzinkou... pokud ho teda odtamtad' nevypakujou. To ho pak člověk většinou najde u popelnice vzadu na parkovišti. Jmenuje se Caddy Sinclair. Hubenej čahoun. Třeba něco ví.“

„Je d-dealer?“ zeptám se, ale na tuhle otázku je tak očividná odpověď, že se s ní neobtěžuju. Sklouznu ze stoličky a hodím na pult pět babek, protože teď už vím, kam mám jít. „Dík. Cením si t-toho.“

„Ještě mi neděkuj,“ namítne. „Nic nedělá zadara a nikdo s ním nemluví, pokud zrovna nemusí, takže by ses možná měla dlouze a pořádně zamyslet, jestli fakt musíš.“

„D-díky,“ zopakuju.

Sáhne po mém zpola vypitém hrnku, omotá si kolem něj prsty a trpce podotkne: „O tátech, co práskli do bot, něco málo vím.“

„Přišla sis pro Rubyinu specialitku?“

Ten hlas je jako hlen, hustý a nevábny. Přejdu ze světla do dlouhých, roztažených stínů motorestu, dokud nestojím před Caddym a Caddy nestojí přede mnou. Obešla jsem bistro i benzinku, ale nebyl tam. Našla jsem ho na

posledním místě, kde jsem se po něm měla podívat – vza-
du na parkovišti vedle popelnic. O jednu se opírá a ob-
kresluje ho tma, až mu to na chvíli skoro dodá další
rozměr, pak se ale moje oči přizpůsobí a spatřím, jak ža-
lostně stavěný ve skutečnosti je. Je hubený, oči má kal-
né a bez života. Hranu čelisti a špičatou bradu mu stíní
strniště.

„N-ne.“

Kouří, mezi dlouhými prsty má uhnížděnou cigaretu
a zhluboka si z ní potáhne. Sleduju, jak špička cigarety
zazáří a zase vybledne, a zabrní mě krk, protože si vzpo-
menu na Keitha. Nechci to rozebírat, ale pořád mám vza-
du na krku jizvu a ohně jsem se bála ještě dlouho poté,
co se spálenina zahojila. Když mi bylo čtrnáct, přinuti-
la jsem se strávit noc s krabičkou sirek a jednu po druhé
jsem je zapálila a držela je tak dlouho, jak to jen šlo. Trás-
ly se mi ruce, ale dokázala jsem to. Vždycky zapomenu, že
strach se dá překonat, ale učím se to pořád dokola a to je
asi lepší, než kdybych se to nenaučila nikdy.

Caddy odhodí cigaretu na chodník a típne ji. „Copak
ti máma neříkala, že se ve tmě máš držet dál vod nebez-
pečnejch chlapů?“

„Až n-nějakýho uvidím, b-budu n-na to m-myslet.“

Nemám vůbec žádný pud sebezáchovy. To mi pořád
opakovala May Beth. *Pokad' bys měla poslední slovo, bylo by
ti fuk, kdyby tě to zabilo.* Jako by nestačilo, že koktám, ještě
navíc musím mít prořízlou pusou.

Caddy se pomalu odlepí od popelnice a upře na mě
svůj temný pohled.

„Co-co-co bys ra-ra-ra-ra-ráda?“

Není to první ubohá imitace mě samé, kterou jsem
kdy slyšela, i tak mu ale chci vytáhnout jazyk z pusy a za-
škrtit ho s ním.

„M-m-m-“ *Uklidni se*, pomyslím si a hned si za to chci
jednu vrazit. *Uklidni se* k ničemu není. *Uklidni se* mi říka-
jí lidi, kteří nic nechápou, jako by rozdíl mezi koktáním

a neoktáním byla jistá úroveň podělaného vnitřního klidu. Dokonce i Mattie věděla, že mi nemá říkat *uklidni se*. „M-musím s t-tebou m-mluvit.“

Zakašle, vyplivne na zem něco, co vypadá jako tuh-noucí lepidlo. Při tom pohledu se mi zvedá žaludek. „Fakticky?“

„Ch-ch-chci–“

„Neptal sem se, co chceš.“

Vytáhnu fotku a podržím mu ji přímo před ksichtem, protože už teď mi je jasný, že to musím udělat jinak než s Ruby. Jak se to říká: *je lepší žádat o odpuštění než o po-volení?*

Ale omlouvat se mi taky nikdy nešlo.

„Z-znáš h-ho? P-potřebuju zjistit, k-kde ho n-najít.“

Caddy se zasměje a odstrčí mě, vrazí do mě kostnatým ramenem a tím mě donutí nemotorně couvnout. Na cápka, co váží pětapadesát kilo i s postelí, se hýbe nějak sebevědomě. Snažím se vštípit si do paměti, jak má vy-strčená ramena.

„Copak vypadám jako zkurvený zlatý stránky?“

„Můžu z- Můžu zaplatit.“

Zastaví se, otočí se ke mně a zamyšleně si olízne zuby. Jediným rychlým, dlouhým krokem ke mně přistoupí a vytrhne mi fotku z ruky. Kdybych ji svírala o něco pevněji, držela bych teď polovičku. Prvotní instinkt mě nabádá, abych po ní hned chňapla, ale včas se zastavím. Nepřijde mi, že by náhlé pohyby hrály v můj prospěch.

„Co chceš Darrenu Marshallovi?“

Snažím se, aby můj obličej neprozradil, jak mě to jméno překvapilo. Darren Marshall. Tak takhle si teď Keith říká. Nebo možná právě Keith byla přezdívka, kterou si sám vybral, když žil s námi, a Darren je jeho skutečné jméno – napůl chci, aby to byla pravda. Odhalit něco takhle rychle je dobrý pocit. A já se dobře necitila už dlouho.

Darren Marshall.

„Jsem jeho d-dcera.“

„Vo žádný dceři se nikdy nezmiňoval.“

„P-proč by t-to dělal?“

Prímhouří oči a podrží si obrázek proti té trošce světla, které ještě zbývá, dlouhé volné rukávy trička se mu přitom shrnou a odhalí sestavu vpichů na levé ruce. May Beth mi říkávala, že je to nemoc, a přinutila mě říct totéž Mattie, ale já tomu nevěřím, protože lidi přece nejsou nemocný dobrovolně. *Kvůli své sestře projev trochu soucitu. Nenávidí hřích, miluj hříšníka.* Jako by závislost mojí feťácký matky byla mým osobním selháním, protože jsem nedokázala postavit do popředí *soucit* namísto všeho, čím jsem kvůli ní strádala.

„Nějaký poznámky?“

Přesně ví, kam se koukám.

„Ne.“

„No to mě poser.“ Chabě se pousměje a zase se ke mně přiblíží. „Jde tady vo prašule? Když vodešel, bylo ti to putna, ale teďka máš hlad, co? Proč myslíš, že ti starouš dluží víc než život, kerej ti dal?“ Na chvíli zmlkne a prohlíží si mě. „Ale moc teda nevidim tu podobu, holčičko.“ Zvednu bradu a on si tiše odfrkne a poněkud nevěřícně se znovu zadívá na fotku. „Slyšelás někdy ‚honit se za přízrakem‘?“

Honit se za přízrakem. Rčení. Myslím. Jako honit se za ničím, ale někdy je nic to jediné, co máte, a někdy se *nic* může změnit na *něco*. A já mám víc než nic. Víím, že ten chlap z fotky je naživu. A když je naživu, můžu ho najít.

Rychle Caddymu fotku vezmu. „Tak to jsem asi l-lovkyně d- duchů.“

„Znal sem Darrena, ale už se tu zatraceně dlouho neukázal. Možná vim něco i vo tom,“ nadhodí a mně se udělá knedlík v krku, protože jak jsem už říkala, lež slyším na míli daleko.

Caddy nelže.

„Nebude to zadara,“ dodá.

„Říkala jsem p-přece, že z-zaplatím. K-Kolik?“

„Kdo mluvil vo prachách?“

Popadnu fotku a on mě popadne za ruku a překvapivý stisk jeho pavoučího klepeta ve mně vyvolá touhu vyskočit z kůže, jen abych ho nemusela cítit. Jeho teplo. Někde za námi prásknou dveře. Otočím tím směrem hlavu.

Stojí tam nákladák, jako velký černý pes lelkující ve tmě. Běží k němu dívka. Je drobná takovým tím způsobem, který mi připomíná Mattie, a já civím na její malé tělíčko složené z malých kústek a sleduju, jak se zastaví u místa spolujezdce. Dlouhý, bolestný okamžik ho pozoruje a já nemůžu udělat nic, abych zabránila tomu, co se stane potom. Sleduju, jak ta dívka, která není Mattie, otevře dveře dokořán. Zatímco nastupuje, v kabině se krátce rozsvítí. Zavře dveře. Nákladák potemní a celou ji pohltní.

Caddy do mě zaboří prsty, nehty má ostré.

„P-pust' m-mě.“

Pustí mě a zakašle si do ohbí ruky.

„Nebude to zadara,“ zopakuje.

Nakloní hlavu na stranu, přejeđe mě očima a pak – o něco váhavěji než minule – mi položí ruku na paži a odvede mě dál do tmy. Přiblíží se ke mně, neobratně zápolí se sponou opasku a šeptá mi do ucha takové ty nicotnosti, které nejsou milé ani zdánlivě. Má kyselý dech. Pohlédnu mu do očí, má je zarudlé.

HOLKY

S1E1

WEST MCCRAY:

Na první polovině fotek v May Bethině albu je jenom Sadie. Byla malé šťastné miminko, s hnědými vlásky, šedýma očima a zdravou, růžovou pokožkou. Svoji matce se ani trochu nepodobala.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Sadie jako by z oka vypadla Irene a Claire to nemohla vystát, a kdybyste Claire viděli se Sadie, asi byste si říkali, proč si to děcko vůbec pořizovala. Nenáviděla, že ji musí chovat, kojit, utěšovat. Nepřeháním. Fakt. *Nenáviděla*. Snažila jsem se Sadie co nejvíc zahrnovat láskou, ale nikdy jí to úplně nemohlo vynahradit to, co nedostávala od své mámy.

WEST MCCRAY:

Kdo byl Sadiin otec?

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Netuším. Podle mě to nevěděla ani Claire. Tvrdila, že se příjmením jmenoval Hunter, a to taky dala do rodného listu.

WEST MCCRAY:

Podle May Beth měla Sadie těch prvních šest let bez Mattie osamělé dětství. Claiřina závislost vytlačila veškerou náklonnost a její dcera prahla po pozornosti.

Sadie byla rovněž bolestně plachá, protože se u ní ve

dvou letech rozvinulo koktání. Nemělo žádnou jasnou příčinu. Možná genetika. Dědičné. Nikdo jiný ze Sadiiných známých příbuzných nekoktal, ale o otcově straně rodiny nic nevíme. May Beth vyhrabala nahrávku, která vznikla, když byly Sadie tři. Museli jsme sehnat kazeták, abychom si ji mohli poslechnout.

MAY BETH FOSTEROVÁ [NAHRÁVKA]:

Chceš něco říct do diktafonu, zlatíčko? [ODMLKA] Ne? Můžu ti to pak přehrát, aby sis poslechla, jak zníš.

SADIE HUNTEROVÁ [TŘI ROKY] [NAHRÁVKA]:

T-t-to j-je k-kouzlo!

MAY BETH FOSTEROVÁ [NAHRÁVKA]:

Tak tak, miláčku, kouzlo. Tak dobře, mluv semka, jenom pozdrav!

SADIE HUNTEROVÁ [NAHRÁVKA]:

Ale j-já ch- já t-to ch-chci, já ch- j-já-

MAY BETH FOSTEROVÁ [NAHRÁVKA]:

Nejdřív to musíme nahrát.

SADIE HUNTEROVÁ [NAHRÁVKA]:

Ale j-já t-t-to ch-chci slyšet!

WEST MCCRAY:

Sadie z koktání nikdy nevyrostla. Včasný zásah by asi býval pomohl, ale May Beth se nikdy nepodařilo přesvědčit Claire, aby s tím něco udělala. Ve škole si Sadie prožila učiněné peklo. Děti nejsou hodné, když něčemu nerozumí, a podle May Beth chybělo jisté porozumění i Sadiiným učitelům.

MAY BETH FOSTEROVÁ:

Ze Sadie vyrostla správná holka jim navzdory, ne díky nim. Kvůli tomu koktání si vo ní mysleli, že je hloupá. Víc není třeba říkat.

WEST MCCRAY:

Čtyřiačtyřicetiletý Edward Colburn na Sadie nikdy nezapomněl. Když nastoupila do první třídy, právě s učením na základní škole v Parkdale začínal. Jak už jsem zmiňoval, Parkdale je čtyřicet minut od Cold Creeku a do školy tam